

(המשך עמוד 7)

בוע את דוד פאליק, חייל בן 19, לספסל הנאשמים בבית הדין המחוזי בתל אביב. בחקירה מוקדמת טען פאליק, (שבא לארץ בזמן המלחמה לאחר שהיה פרטיון ביערות אוקראינה) כי "כל הענין מצחיק אותי, וכי אינו יודע מאומה. סגן פרקליט המדינה, אבשלום לוי, קבע בנאום הפתיחה שלו, כי אין לתביעה כל עדות ישירה לפרשת הרצח, אולם כל הנסיבות מובילות לבנין אחר והוא המוכיח, שהנאשם הוא שאנס ורצח את פטמה.

לפי החקירה, שהתנהלה על ידי אנשי צבא שביטוף פעולה עם המשטרה, מסתבר שבצהרי יום א' של ראש השנה עבר ליד מחנה בידואים, בקרבת באר שבע, גיפ צבאי. בקרבת הכביש שיחקה חבורת ילדים. החייל שישב בתוך הגיפ פתח ביריות באויר. הילדים נבהלו והסתלקו לכל עבר. היחידה שנשארה במקום היתה פטמה. ה' חייל עצר את המכונית, חטף את הנערה, והתרחק מהמקום.

הילדים מסרו על המקרה לאחר שגופת הנערה נמצאה בבית אשל. נערך זיהוי של החייל, אך הילדים לא יכלו לומר בודאות אם אמנם הוא החייל שירה באויר וחטף את פטמה.

עקבות גיפ ופימני דם. החשד נפל על החייל דוד פאליק, לאחר שהחוקרים זיהו את עקבות הצמיגים. ראשית נכתבו, כי המכונית שעברה על יד מחנה הבידואים היתה מצוידת בזוג צמיגים חדש — הווג ה' הקדמי, וווג צמיגים בעלי סימנים אחרים, ישנים, — הווג האחורי. החל זיהוי הצמיגים במחנה הצבאי, וכעבור כמה שעות קבעו החוקרים אילו היא המכונית. מיד נקבע, מי מבין החיילים השתמש בגיפ ב' שעות המסוימות, ונכתבו, כי דוד פאליק הוא אשר נהג בגיפ בשעות אלה בכביש מכאן שבע. היתה זו העדות המסיבית הראשונה נגד הנאשם.

בדיקת נשק של פאליק העלתה כי יש סימנים מיוחדים על התרמילים, והם מודרניים עם הסימנים על התרמילים, שנמצאו במקום שם נחטפה פטמה, וכן עם ה' סימנים על התרמיל, שנמצא בקרבת ה' גופה בבית אשל. על רובהו של פאליק נמצאו בבדיקה מדויקת סימני פיוח, המורכבים כי הרובה היה בשימוש באותו יום. מתחת למטה של הנאשם נמצא זוג מכנסים ועליהם סימני דם.

זהו החומר המובא נגד הנאשם פאליק, או, ליתר דיוק, החומר שאותו התביעה מר' כנה לגלות בשלב פלילי ראשון של המשפט. **ילדה בלונדית וכוזבה.** אותו יום, בפרוור דור ביה"ד המחוזי, נראו ליד בידוי אים אחרים, ביניהם קרובי הנרצחת, שהיו מנו כעדים. באותו מסדרון עצמו התהלכה גם ילדה בלונדית כבת שמונה, שהחזיקה בזרועותיה בנבנה. ברצף מסוים נפגשו הי' לדים הבידואים, קרובי פטמה, וזו עם הבן בה, והחלו לשחק יחדיו. הילדה עם הבובה היתה אחותו של הנאשם.

גבאילה פויה...

בעית הרגום מיוחדת במינה נתעוררה לפני אותו עורך דין, שהגיש לבית המשפט בתל-אביב קובלנה פלילית פרטית בשם שול' חו, יונה גלעד, המשמש גבאי בבית הכ' מכתב מאת בנימין הכט, שכנו בבית שברחוב ארלוזורוב 18, והוא, המאשים, רואה בכי' תב זה כתב השמצה. המכתב (אותיות דפוס כתובות בעט) מתחיל בזו הלשון: "לכבוד רבי יונה גלעד גבאי ראשון בביה"כ. רמה" וזוגתו שאשעלע תחי פון (מאת) רב בנימין

מכט" והוא ממשיך (ללא פסיק או נקודה) "... גאבעלע א קילע גארטל א קאטאפלאז ארוםפירען דאוונען שנעל מנתה אלע זאלען זעהן..." וכו' וכו'.

בתרגום המכתב הזה מאידיש לעברית נתקל העורך דין בקשיים מסויימים, כי לא די להיות מתורגמן סתם, כדי לרדת לסוף הדברים. הנה כיצד תורגם לבסוף המכתב שצורף לכתב ההאשמה: "גבאילה, חגורת שבר, קטפלומו(?) לשושה שלך (כינוי באידיש למחזיקת בית-בושת — שמה האמתי של אשת המתלונן הוא אסתר) מן

בשוד. עם כל הכבוד שאני רוחש לריפור' טיה בעתון זה, טען הקטיגור, "איני רואה בו חלק מהמשפט הזה".

אולם הסיגור, שחקר אותה שעה עד חשוב במשפט, את מר יהודה פרג, ראש המחלקה לחקירת פשעים, עמד על שלו. "כאן כתוב", טען, כי שותפי אמר "פור-קואז"..." מתי אמר את זה? העד, שהר-גיש עלי הדוכן כמו במשרדו במטה המש-טרה, הפנה את הסיגור לכתב "העולם הזה".

כבוד השופט גביוון פנה אז לסיגור בשאלה: "האם אדוני קורא בעתונים דינים

קרובי הנרצחת במשפט פאליק הענין לא הצחיק

וחשבונות ממהלך משפטים ומוצא אותם תמיד מדויקים? הואיל ותשובתו של ה' סיגור היתה שלילית, הסיר כב' השופט מעל הפרק את האפשרות של שימוש בעתון כחומר בבית המשפט.

באולם ישבו שחקני "לילה-לו" ומנהל התיאטרון, משה ואלין. הם נראו נרגשים כאשר הקצין פראג קבע בעדותו, כי ור' שבסקי הודה במעשהו, ואמר שהוא נפל קרבן לשני אנשים, היה במצוקה כספית והכסף היה נתון לו כדי לשאת בחורה לאשה.

בחבורה עצמה לא נראתה כאלם.

כשעים

נקמתו של אללה

פדיל חמדי הוא דרוזי עוור המגשש במקל את דרכו בסמטאות המפותלות של הכפר ירקה. לחמדי היתה אשה, עד שגילה כי היא מנצלת את מומו ובוגדת בו לעיני המשמש. בכעסו קם עליה ערב אחד והכה אותה מכות נאמנות. בית הדין מיצא אותה ראויה, כעבור זה, לשבת בכלא שנה תמימה.

האשה עברה לגור בבית מאהבה מוחנה סלימן אבן עלי, לאחר שזה גרש את אשתו החוקית. לימים נמאסה על מוחנה אשת העוור והוא שיגר שליחים לאשתו הראשונה, שתורה לבית הוריה, בבקשה כי תשוב אליו. הגרושה סירבה בתוקף לחזור. נתכעס מוחנה והחליט לסדר את הענין ביד חזקה, אך בצורה מחוכמת ביותר.

הוא בא בקשרים עם צעיר מבני הכפר, בשם נגיב, שלם לו סכום כסף, נתן בידו אקדה וסקד עליו להיכנס בשעות הלילה לביתו ולפצוע — אך, בשם אללה, לא להרוג — את בנו בן ה'17. נגיב עשה את המצווה ופגע בירכו של הצעיר בעת שהיה ישן.

מיד לאחר המקרה התלונן מוחנה במש'טרת עכו, כי בן דודה של אשתו החור-קית התנקם בו וניסה לרצוח את בנו. המשטרה, שהחלה לחקור בדבר, גילתה את הקנוניה ומוחנה סלימן אבן עלי הועמד לדין וגידון ל'16 חזשי מאסר. אשתו החור-קית נפרדה ממנו, מאהבתו מאסה בו גם היא, בנו — בבית החולים, והוא — בבית הכלא.

זקני הכפר ירקה אומרים כי זהו עונשו של מי ישם מכשול בפני עיוור.

קאזאנבה מג'ביה

במשך שבועיים מחפשת המשטרה אחר אדם כבן 35 נמוך קומה וצנום, מרכיב משקפיים, בעל שער בלונדי ולבוש אלגני טיה. האיש ערך עד כה כתייסר ביקורים רומנטיים בכתיים שונים בתל-אביב, מבלי שיגנוב דבר, כמובן הפלילי הצר של ה' מושג "גניבה". העקבות הובילו השבוע ל' ג'ביה, אולם החיפושים לא העלו עד כה שום תוצאות.

שיטת הפעולה של האלמוני הזה היא מקורית למדי, ואפשר לומר, שהיא מתבססת על ההנחה הפסיכולוגית, כי כל אשה, צעירה ומבוגרת, מחכה תמיד למישהו... הנה נפ' תחת הדלת בדירה פלוגית, שעה שהאשה נמצאת בה לבדה, ונכנס גבר זר, השואל אם כאן גרה משפחת רוונקרנץ. לשמע התשובה החיובית, מעלה האיש חיוך לכבי על פניו ואומר: "ואת ודאי שושנה?". ה' אשה הסקרנית מאשרת את ההנחה של המבקר, ובטרם תבין את הנעשה, כבר מחבק אותה האיש וממסיר עליה נשיקות. רק אחר כך מתברר, כי "נפלה כאן טעות", וכי כוונתו היה למצוא את שושנה רוונקרנץ ולא רוונקרנץ, שהיא בת דודו, ושאותה לא ראה מילדותו... יש כמה נייר-אנסים לשטייה. ברוב המקרים מתחילה הפ-עולה מבלי שהאיש יחקר לפניו אם את השמות — זה תלוי בנסיבות. אולם בכל המקרים הסיום הוא שזה — האיש מצטער על הטעות.

הדבר לא היה מגיע למשטרה, אלמלא מקרה רציני יותר, שאירע לפני שבועיים ביפו. אותה אשה לא הופתעה כלל, מאחר שבאמת חיכתה לאורח מחוץ לארץ. האיש קרא לה בשמה והחלה פרשת הנשיקות והחיבוקים. האשה השיבה ב"לבביות משפח'תית" ואז הרחיק האדם לכת, עד אשר האשה הקימה צעקה. רק אז, לאחר שהדבר פורסם, הוגשו תלונות אחדות על ידי נשים אחרות, שלא שמו לב לכך קודם לכן, בחש' בן שאירעה אפיוודה של אי הבנה.

הארץ

ראש ממשלת ישראל מבקר ביוון ערב הנוכח ("מעריב") — — — איליא מבראכי מבקש ממשרד האספקה הקצבת מלוג, לפוזים, למונים ומרגרינה לשרעם ("אליום") — — — שמות שלושת הפרים להזרעה מלאכותית שהובאו למ' שקי "השומר הצעיר" הם — ושינגטון, לינקולן ורוזבלט ("מעריב") — — — הנדון: הקצבת טנור לחברה קדישא של העדה היהודית הספרדית בחיפה. הנני מתכבד להודיע כי הוחלט להעמיד לרשות הני'ל מכונית למשלוח הביולות מתוצרת פורד. (מכתב רשמי של משרד התחבורה).

